

РЕШЕНИЕ

№ 6540

гр. София, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7182** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена [фирма], чрез адв. Я. С., срещу решение от 30.11..2020г., постановено по НАХД № 5111/2020г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 22 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-006481/26.03.2020г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда - С." към Главна дирекция "Инспекция по труда", с което на касатора на основание чл. 79, ал.4 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/, вр. чл.77, ал.2 от с.з е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 13, ал. 2 от ЗТМТМ.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност, незаконосъобразност и неоснователност на решението на СРС, както и че е постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, че съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, довело до нарушаване на правото на защита. Санкционираното лице било поставено в невъзможност да разбере за кое точно деяние е санкциониран и в кой период е извършено нарушението. Налице било и противоречие между обстоятелствената част на НП и диспозитив, което било пречка

за защитата му. Моли решението на СРС да бъде отменено, както и издаденото НП. В условия на евентуалност-делото да се върне на друг състав на СРС за събиране на доказателства и провеждане на съдебно следствие.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява. По делото е постъпила молба от 15.10.2021г. от пълномощника на дружеството адв.С., с която моли да се даде ход на делото, и заявява, че поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски, за които предоставя списък.

Ответникът - Дирекция "Инспекция по труда" С., чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата и моли за оставане в сила обжалваното решение. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокрор Д. дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а решението на СРС-правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, X касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

При извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство за периода от 08.11.2019г. до 09.12.2019г. на [фирма] е констатирано, че при проверка от МВР, дирекция Миграция на 29.09.2019г. в обект, находящ се в [населено място], [улица]-фризьорски салон, стопанисван от „принц 2019” О., лицето А. И. Х., незаконно пребиваващо лице в Република България, извършвало трудова дейност в обекта. За това нарушение на 09.12.2019г. е съставен АУАН, в който контролният орган е квалифицирал нарушението като такова по чл13, ал.1 от ЗТМТМ. Въз основа на акта е издадено и обжалваното НП, с което на [фирма] на основание чл. 79, ал.4 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/, вр. чл.77, ал.2 от с.з е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 13, ал. 2 от ЗТМТМ

Изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд приел за категорично установена въз основа на гласните доказателствени средства - депозирани в хода на съдебното следствие, както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Съдът кредитирал гласните доказателства, като последователни в излагането на фактите и съответстващи на останалите доказателства по делото, а писмените възприел в цялост, тъй като ги счел за логични, последователни и не се опровергавали при преценката им (както поотделно, така и в съвкупност). По този начин безпротиворечиво се установявала фактическата обстановка.

Съдът приел, че нарушението е извършено и доказано и правилно е съставен АУАН и издадено НП при съобразяване изискванията на чл.52, ал.4 от ЗАНН. Съдът счел за недоказани изложените твърдения в жалбата, като дал вяра на показанията на св.К. и приетите по делото писмени доказателства. Съдът не споделил изложените доводи в жалбата по приложението на закона и намерил за безспорно доказано нарушението. Състава на СРС констатирал, че са спазени и всички процесуални изисквания при установяване на нарушението, без да са допуснати каквито и да е съществени процесуални нарушения, които да имат за последица отмяна на обжалваното НП. Обосновал е липса на предпоставки за приложение на чл.28 от ЗАНН, както и

невъзможност за редуциране на санкцията в предвид минималния размер, който е наложен. С тези мотиви потвърдил НП.

Решението е валидно, допустимо, но неправилно.

Основателни са твърденията на касатора за неправилност на изводите на съда в обжалваното решение по приложението на закона относно липса на процесуални нарушения при издаването на НП, касаещи нарушение на изискванията на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН - неправилно посочена дата на нарушението. Неспазването на чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Ангажирането на административно-наказателната отговорност на лицата е строго формален процес, при който наказващият орган следва да спазва задълженията си по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и да посочи в частност датата, на която е извършено нарушението. В конкретния случай липсват каквито и да било доказателства досежно твърдяната дата на извършване на нарушението-18.06.2019г. АНО се позовава Заповед от 18.06.2019г. за налагане на административна мярка на основание чл.41, т.4 от Закона за чужденците в Република България-„връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно пребиваване или трета страна“, която обаче не е представена с административната преписка. Поради това, съдът не може да направи категоричен извод, че същата е влязла в сила. При положение, че по делото липсват каквито и да е доказателства, които да сочат недвусмислено, че на 18.06.2019г. е извършено нарушението, а и в наказателното постановление не са изложени никакви мотиви защо е прието, че това е датата на извършване на нарушението, следва да се приеме и недоказаност на нарушението.

Датата на извършване на нарушението е от съществено значение за индивидуализацията на нарушението. Тя е определяща и за началния момент на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН и чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Касае се за съществен елемент от състава на нарушението, поради което липсата на данни за датата на извършването му засяга правото на защита на санкционираното лице и прави невъзможна проверката на съда относно законосъобразността на обжалваното наказателно постановление. Посочването на датата на нарушението, както и на доказателствата, които я потвърждават, е императивно изискване на закона и е недопустимо тя да се извежда по тълкувателен път от данните по административнонаказателната преписка или да почива на предположения. Ето защо, недоказването на приетата от АНО дата на извършване на нарушението винаги влече процесуална незаконосъобразност на наказателното постановление и е основание за неговата отмяна.

С оглед на изложеното, касационната инстанция намира решението на въззивния съд за неправилно, поради което следва да бъде отменено, както и процесното наказателно постановление следва изцяло да бъде отменено.

От гледна точка валидността и допустимостта на съдебния акт, последният има качествата на такъв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 30.11.2020г., постановено по НАХД № 5111 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22 - и състав.

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 22-006481/26.03.2020г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда - С." към Главна дирекция "Инспекция по труда".

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: